

Трети, облегатъ на единъ пънъ, е сгърчилъ като подплашенъ паякъ, крака и ръце на коремаси. Неговитъ очи, сега две черни дупки, нѣкога гледаха небето. Тѣ нищо не видѣха тамъ и гарванитѣ, тѣзи разбойници съ милостиви сърца, ги извадиха и отнесоха въ своитѣ черни полумесеци къмъ сивитѣ небеса.

Върху едно сухо дърво мирно сж кацнали седемъ гарвана, черни като днитѣ на всѣка седмица, и лѣниво оправятъ съ клюнъ перата си.

О, милосърдни братя, мрачни монаси на разтлението, последни изповѣдници на падналитѣ въ боя.

О, черни призраци, символи на вѣчна скръбъ, сърца угоени съ чужди мжки, страстни любители на брилянти и кълвачи на човѣшки очи, кога най-после ще наситите своя яростенъ гладъ? Или искате да изтръгнете, заедно съ сърцата, всичкитѣ угризения на тѣзи завинаги укротени грѣшници?

Зърно, паднало върху лоша почва, — между листата лежи единъ куршумъ и съ жадность поглежда къмъ гарванитѣ. Той жадува за топла грѣдь и за миропомазване съ кръвъ. Подъ единъ огроменъ джбъ, плещестъ и старъ, лежи до своя барабанъ, барабанчика. Той се усмихва на своята смъртъ, тѣй както се усмихваше и на своята младостъ. Той спи. Сухитѣ листи бавно се ронятъ, тихо дращатъ стѣблата, клонитѣ и тишината и биятъ върху барабана погребаленъ маршъ.

Единъ плѣхъ предпазливо слуша, изплашенъ и любопитенъ.